

הלכות אבל פרק ג

א. כל כוהן שנטמא למת, חוץ מששה מתים המפרשים בתורה או אשתו, בעדים והתראה הרי זה לוקה, שנאמר "לנפש לא-יטמא בעמיו" (ויקרא כא, א). ואחד הנוגע במת או המאהיל או הנושא, ואחד המת או שאר הטמאות הפורשות מן המת שנאמר "לנפש לא-יטמא". וכבר פרשנו בהלכות טמאת מת, כל הדברים המטמאין מן המת, מן התורה או מדבריהם.

ב. וכן אם נגע הכוהן בקבר, לוקה. אבל נוגע הוא בבגדים שנגעו במת, אף על פי שנטמא בהן טמאת שבעה.

ג. וכן אם נכנס לאהל טמא, שנכנסה לו הטמאה לוקה, אף על פי שעצמה שלטמאה בבית אחר. וכבר בארנו כל האהלים שתכנס להם הטמאה, או שתצא מהם, ודין הסככות והפרעות, וכל הדברים המביאין את הטמאה, והחוצצין בפני הטמאה, ואיזה מהן דין תורה, ואיזה מהן מדבריהן הכל בהלכות טמאת מת.

ד. ושם בארנו שאין הגויים מטמאין באהל, ולפיכך קברותיהן טהורים, ומתר לכוהן להכנס לשם, ולדרוך על קברותיהן; ואינו אסור אלא שיגע בטמאה או ישאנה, כמו שבארנו שם.

ה. כוהן שנכנס לאהל המת או לבית הקברות בשגגה, ואחר שידע התרו בו אם קפץ ויצא, פטור; ואם ישב שם כדי השתחויה כמו שבארנו בענין טמאת מקדש, הרי זה לוקה. נכנס ויצא, וחזר ונכנס ויצא אם התרו בו על כל פעם ופעם, לוקה על כל פניסה וכניסה.

ו. וכן אם נגע במת והתרו בו ופרש, וחזר ונגע והתרו בו אפלו מאה פעמים לוקה על כל אחת ואחת. היה נוגע ולא פרש, או שהיה עומד בבית הקברות ונגע במתים אחרים אף על פי שהתרו בו כמה פעמים, אינו לוקה אלא אחת: שהרי הוא מחלל ועומד, כל זמן שלא פרש.

ז. המטמא את הכוהן אם היו שניהם מזידין לוקה הכוהן, וזה שטמאו עובר על "ולפני עור, לא תתן מכשל" (ויקרא יט, יד). היה הכוהן שוגג, וזה שטמאו מזיד הרי זה שטמאו לוקה.

ח. כוהן גדול אינו מטמא לקרובים, שנאמר "לאביו ולאמו, לא יטמא" (ויקרא כא, יא); וכן אינו נכנס עם המת באהל, אפלו קרוביו שנאמר "ועל כל-נפשות מת, לא יבא" (שם). הא למדת שהוא חייב ב"לא יבא", וחייב ב"לא יטמא".

ט. פיצד: נגע או נשא, לוקה אחת. נכנס לאהל וישב שם עד שמת עליו המת, או שנכנס בשדה תבה ומגדל ובא חברו ופרע עליו גג השדה שהרי טמאה וביאה באין כאחד לוקה שתיים: משום "לא יבא" (ויקרא כא, יא), ומשום "לא יטמא" (שם). נטמא מקדם, ואחר כך נכנס לאהל אם התרו בו, לוקה אף על הביאה.

י. כוהן שפגע במת מצוה בדרך, הרי זה מטמא לו: אפלו כוהן גדול, חייב להטמא לו ולקברו. ואיזה הוא מת מצוה זה אחד מישראל שהיה משלף בדרך, ואין לו קוברים. ודבר זה, הלכה מפני הקבלה.

יא. במה דברים אמורים, בשהיה הכוהן לבדו, ואין עמו אחר,

ואפלו קרא שם בדרך, ואין לו עונה. אבל אם פשיקרא אחרים
עונין אותו, אין זה מת מצוה, אלא קורא לאחרים, ויבואו
ויתעסקו בו.

יב. היה כוהן ונזיר מהלכין בדרך, ופגעו במת מצוה יתעסק
בו הנזיר, שהרי אין קדשתו קדשת עולם, ואל יטמא בו הכוהן,
אף על פי שהוא כוהן הדיוט.

יג. היה כוהן גדול וכוהן הדיוט, יטמא כוהן הדיוט. וכל הקודם
את חברו, מתאחר בטמאה; וסגן עם משוח מלחמה שפגעו
במת מצוה יטמא משוח מלחמה, ואל יטמא הסגן.

יד. נשיא שמת הכל מטמאין לו, אפלו כוהנים: עשוהו כמת
מצוה לכל, מפני שהכל חייבין בכבודו. וכן הכל אוננין עליו.

טו. בנות אהרן, לא הזהירו על טמאת מת: שנאמר "אמר אל-
הכהנים בני אהרן" (ויקרא כא, א) "בני אהרן", ולא בנות אהרן.
וכן החללים מתרין להטמא שנאמר "אמר אל-הכהנים בני
אהרן", עד שיהיו בכהונם. כוהן קטן, הרי הגדולים מזוהרים
שלא יטמאוהו; ואם בא להטמא מעצמו אין בית דין מצוין
עליו להפרישו, אבל אביו צריך לחנכו בקדשה.

טז. מת תופס ארבע אמות שלו לטמאה; וכל כוהן שנכנס
לתוך ארבע אמות, מכין אותו מפת מרדות. וכן אם נכנס לבית
הפרס, או יצא לחוצה לארץ, או שנטמא בדם תבוסה, או
בגולל ובדפק וכיוצא בהן מכין אותו מפת מרדות, מפני שהן
אבות שלדבריהם, כמו שבארנו בהלכות טמאת מת. אבל אם
נכנס לבית הקברות, לוקה מן התורה.

יז. מתר לכוהן להטמא בבית הפרס או בחוצה לארץ לדבר
מצוה, בזמן שאין שם דרך אלא היא כגון שהלך לשא אשה,
או ללמד תורה: אף על פי שיש שם מי שילמדו בארץ ישראל,
לא מן הכל אדם זוכה ללמד.

יח. וכן מטמא בטמאה שלדבריהם, לכבוד הבריות. פיצד: אבל
שהלך לבית הפרס, הכל הולכין אחריו לנחמו שם. וכן מדלגין
על גפי ארונות שלמתים לקראת מלכים ואפלו מלכי גויים, כדי
להבחין בינם לבין מלכי ישראל פשיחזר כבודן למקומן. וכן
כל כיוצא בזה. וכן מטמא בטמאה שלדבריהם לדון עם הגויים
ולערער עמקן, מפני שהוא מציל מידם. וכן כל כיוצא בזה.